Název díla: Poslední zápis

Autor: Hung Vu Khanh

Datum narození 14.4.1992 (věk 19)

Adresa: Hájkova 11, PŠČ 62800 ,Brno

Email: hungvu@seznam.cz

Kategorie: 2.

Název školy	Střední průmyslová škola a Vyšší odborná škola technická Brno, Sokolská 1
Adresa školy	Sokolská 1, 602 00 Brno
Zřizovatel	Jihomoravský kraj, Žerotínovo nám. 3/5, Brno
IZO	000 559 415
IČO	00 559 415
E-mail	info@spssbrno.cz
Telefon	541 427 111 (ústředna) 541 321 330
Fax	541 241 448

Mgr. Marková Věra

Dnes je krásný jarní den. Sluníčko hřeje, na obloze není ani mráček. Dnešní zápis bude nejspíše poslední. Dochází mi síly, už nemohu pracovat na poli. Mám horečku a již tři týdny bojuji s terezinkou. Díky ní a horečce jsem už shodil 15 kg, nemohu ani usnout a příšerně páchnu, asi nejspíše kvůli tomu ghettowachové (dozorci) mě přesunuli na speciální místo poblíž pohřebiště. Už slyším, jak mě mrtvé duše volají mezi sebe, a pomalu přestávám cítit svoje slabé, vyhublé a páchnoucí tělo. Kvůli poslednímu pokusu o útěk máme zákaz vycházení z ubikací a snížené množství potravin na polovinu. Jako kdybychom toho měli moc.

Magdaleno, považuj tenhle poslední zápis jako dopis na rozloučenou. Děkuji ti moc a moc za roky strávené s tebou a s naší Helenou, byla má nejšťastnější léta. Jsem zde v Terezíně už dva roky, pořád na vás myslím a nemohu se dočkat, až se odtud konečně dostanu a vrátím se domů. Díky dopisům a lékům, které mi posíláš, jsem stále ještě na živu. Nevím, co bych si bez tebe počal. Poděkuj za mě Karlovi (důstojník SS a její otec), díky němu a tobě jsem ještě nebyl posazen do jednoho z těch škaredých naklaďáků a nebyl deportován do neznáma na východ.

Helenko, blahopřejí Ti k osmým narozeninám. Chtěl bych Ti osobně předat mnou ručně vyrobenou panenku. Chtěl jsem Ti ji dát jako dárek až se vrátím domů, ale v poslední době se necítím moc dobře, tak Ti ji pošlu i s mým deníkem. Snad se Ti bude líbit. Buď hodná dcerka a vzorně poslouchej maminku. Ona a já Tě máme moc rádi. Mrzí mě to, už nebudu si s Tebou hrát a nebudu moci tě políbit na čelo před spaním. Jediné, po čem teď toužím, je setkat se s Tebou a Tvou maminkou a vyjádřit vám, jak vás obě moc miluji. Chtěl bych to udělat ještě dříve, než se přesunu někam jinam. Ale mé přání je přepych, který si nemohu dovolit. Chtěl bych vám to oběma nějakým způsobem vynahradit, ale můj čas se zřejmě rychle krátí. Kéž bychom se narodili v jiné době.

Miluji vás a miluji svou vlast, koneckonců jsem voják a jsem připraven položit za ni (a za vás) svůj život. Ale má vlast už mě nepotřebuje. Jsem pro ni jen odpad se žlutou hvězdou na hrudi. Nenávidím tenhle svět a nenávidím namyšlené lidi, kteří se chovají jako šlechtici, kteří tvrdí a myslí si o sobě, jak jsou výjimeční. A přitom jejich otcové spolu s mým otcem padli na frontě jako bratři a jsou pohřbení spolu v zákopu. Nakonec všichni umřeme a v pekle si to s nimi vyříkám a věřte mi, nebude to krátký rozhovor. Kdy ti lidé konečně pochopí, že uvnitř jsme všichni stejní? Přestane tohle někdy? To já nevím, ale přeji si lepší budoucnost pro tebe, Heleno, lepší budoucnost pro tvé děti a lepší budoucnost pro všechny obyvatele na naší zeměkouli. Konec konců jsme všichni bratři a sestry, musíme se naučit, jak spolu vycházet a žít na jedné planetě.

Hodně štěstí vám oběma. Miluji vás.

Sbohem.

V Terezině, dne 4. dubna 1944 ……. ……